

Forfatter: Jacobsen, Jørgen-Frantz

Titel: Udrag fra Barbara

Citation: Jacobsen, Jørgen-Frantz: "Barbara", i Jacobsen, Jørgen-Frantz: *Barbara*, Gyldendal, 1939, s. 52. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-jacobjf_01-shoot-idm140365628113264/facsimile.pdf (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Barbara

delssforvalteren var ikke mødt. Beklageligt. Nej, den Mand var desværre en maadelig Kirkegænger. Idag var det særlig harmeligt. Præsten følte en pludselig Skuffelse. Dagens Prædiken havde vel Bud til en og hver, men dog mest til de store og verdslige, der lettest glemte Kirken og oversaa dens Tjenere. Landfogeden var der. Men i det Øjeblik Hr. Wenzel igen vendte sig mod Alteret, bemærkede han, at hans egen Kone var fraværende. Anna Sophie var ikke kommet endnu!

— *Luder os alle bede!*

En vag Uro begyndte at fylde ham. Han faldt i Staver midt i Ritualet. Saa gjorde han en Synkebevægelse og mæssede Kollekten igennem med en svag Skælven i Stemmen. Ingen fandt det paa-faldende. Hr. Wenzel talte ofte, som om han var fornærmet over et eller andet. Hele hans lille rødskeggede Skikkelse var altid ligesom let forurettet.

Gudstjenesten gik sin Gang. Man kom til Epistelen. Hr. Wenzel, der havde følt sig saa underlig fraværende, mædede sig op. Han vendte sig mod Menigheden og mæssede med stærk Røst: — *Epistelen paa den sjette og tyvende Søndag efter Trefoldighed skriver Sankt Paulus i sit første Brev til Thessalonikerne.*

Anna Sophie var ikke kommet.

— Men vi bede Eder, Brødre, at I kende dem, som arbejde iblandt Eder, og ere Eders Forstandere i Herren, og paaminde Eder. Og holde dem for de, som skulle overmaade ønskes for deres Gemingers Skyld; værre fredsomme iblandt Eder selv. Men vi formane Eder, Brødre, paaminder de uskikkelige . . .

En god Tid efter at han var færdig med Epistelen, hørte Hr. Wenzel endnu for sit indre Øre Genklagen af sin Stemme. Han havde ikke forbundet nogen Mening med ét Ord af, hvad han havde sagt. Hans Hjerter var foruroeligt, hans Hjerne var tom. Heller ikke Hr. Poul, som sad i Præstestolen, havde hørt efter. Ogsaa hans Hu vandrede uroligt paa andre Veje. Ja, i hele Kirken var der vel næppe mange, der havde lagt Mærke til Apostelens Ord. Nogle var for bekymrede, andre for søvnige. Og saaledes gik Gudstjenesten som et Spil, der en Gang var sat i Gang. „Notske Løve“ havde atter umærkeligt drejet sig og støvnedes nu mod Sydvest.

Straks da Præsten havde bestegit Prædikestolen og var begyndt at tale, kunde Johan Hendrik oppe paa Pulpituret høre, at der var et eller andet, der maatte have krænkert hans Broder. Der var noget